

Luna asta iesim, pentru putin timp, din orizontul nostru retrograd si ne integram in marea familie a valorilor minoritare. Este “un prilej de a sarbatori viata si cultura LGBT” , “o ocazie de a ne bucura de diversitatea lumii in care traim”, samd. Cunoasteti refrenul, mai ales ca fenomenul a capatat amploare...

Sunt cel putin doua mari probleme pe care le vad in aceasta miscare. Tot curentul se bazeaza pe o axiologie relativista si o antropologie indoielnica. Se presupune, in stil marxist, ca o productie culturala sau spirituala ar avea vreo valoare doar prin ocupatia, in cazul de fata sexuala, a celui care o produce. In trecut era muncitorul, azi e homosexualul. Daca avem vreun membru LGBT creator de artefacte culturale atunci e gata de expus la muzeu, bun de predat la scoala si immortalizat in canonul postmodernitatii.

Contributia sa, chiar si in cazul in care vorbim de o autentica productie artistica, nu poate fi omologata decat prin raportare la criteriile corectitudinii sexuale, si nu la niste valori universale perene. De pilda, nu-l apreciem pe Ceaikovski pentru creatiile sale decat in mod secundar, in primul rand ar trebui sa lesinam de admiratie pentru homosexualitatea sa. La fel in cazul altor mari creatori din trecut. Astazi in schimb, artistii isi definesc identitatea spirituala mai putin prin opera si mai mult prin biografie. Esti un membru LGBT, poate si dintr-o minoritate etnica, atunci ai toate sansele la omologarea artistica.

In tipul acesta de filozofie, conceptul de om, inteles in sens comun, isi pierde consistenta. Pentru a exista asa ceva, ar trebui sa avem o structura comuna, un limbaj identic si standarde imuabile. Dar nu mai exista decat diverse parohii, fara niciun fel de dialog intre ele...si limba de lemn a corectitudinii politice. Omul devine relevant doar prin deviere. “Diversitatea lumii” in care traim nu inseamna regasirea unor idei comune sub aparenta unui limbaj diferit, in felul in care,

de pilda, crestini descopereau in filozofia grecilor preocupari identice. Nu. Astazi diversitatea poate fi data de experimente de pedofilie (unul dintre invitati la eveniment a sustinut fortarea copiilor la sex si scaderea varstei la care sexul sa fie consimtit, la 12 ani), de barbati pe tocuri si femei tunse ca Elvis.

A doua problema e data de finantarea acestor miscari. "He who pays the piper calls the tune". E limpede ca marea familie LGBT ar fi incapabila sa se descurce doar prin sprijinul unor donatori privati, autohtoni sau alogeni, asa ca Ambasada SUA si Ministerul de Externe al Olandei contribuie din plin la realizarea proiectului. Jucam cu totii pe melodia integrarii si mimam independenta. Incercati sa va imaginati cum ar fi daca Rusia ar sprijini niste experimente culturale la Bucuresti. (Stim cu totii ca Rusia e o tara care sta prost cu drepturile omului, in special in viziunea agentilor finantate de aceleasi state occidentale.)

In fine, o ultima problema tine de demoralizarea unui popor. Nu e ceva care sa sara in fata imediat dar se pot observa deja in aceasta directie tendinte puternice. Pentru o buna teoretizare se pot consulta manualele [Scolii de la Frankfurt](#), traduse inca de pe vremea dictaturii. Revolutia culturala declansata este televizata, dar putini isi dau seama de ce se intampla, fiind anesteziati de virusul entertainmentului.

[Actorul Mihai Coadă](#)

povestea, intr-un interviu remarcabil, cum scenaristii unui serial de succes au venit in urma cu mai multi ani cu ideea sa introduca in film personaje homosexuale. Atunci a existat o mica opozitie si a fost evitata sincronizarea cu marile teme ale Occidentului. Astazi, insa, publicul a devenit familiarizat, mai ales ca micul si marele ecran il ajuta din plin.

Potrivit gandirii noi, "nicio propagandă nu te poate convinge să devii gay sau lesbiană, cel mult îți poate convinge pe unii să nu mai trăiască în minciună și să recunoască ce și cum iubesc". In fapt, suntem in plin marxism. E vorba de descoperirea falsei constiinte si de indepartarea "controlului ideologic" pe care se presupune ca majoritatea l-ar exercita. Romanii sunt ajutati sa isi descopere noi posibilitati sexuale, sa renunte la prejudecati, filozofii patriarhale si religie, iar apoi sa isi rescrie istoria in limbajul vinei colective. Si uite asa apare Muzeul Taranului Roman ca partener la un eveniment de care, in aparenta, nu-l leaga mai nimic. Insa stati sa apara noua generatie de cercetatori etnografici si literari instruiti la cele mai "update" scoli si o sa vedeti ce hermeneutica sexuala se poate face in Fefelega, Morometii si Ion. Nu suntem chiar asa de departe de momentul acela, daca nu s-or fi pus deja pe treaba.{jcomments on}